

HỒI THỨ MƯỜI HAI

KHÔNG PHẢI OAN GIA KHÔNG GẶP GỠ NHAU

Thúy Thúy có biết đâu Độc Cô Sách lại giả tình giả nghĩa với mình, nhưng nàng thấy Độc Cô Sách nói như vậy, lại tưởng đạo trưởng trẻ tuổi này say mê mình rồi.

Tâm lý của người nào cũng vậy, không bắt cá hai tay được thì tất nhiên phải lựa con nào béo hơn mà bắt. Thúy Thúy phiêu bạt giang hồ đã lâu, gặp người đã nhiều, nên cũng hơi chán đời muốn kiếm một người xứng đáng để làm bạn trăm năm. Nàng suy nghĩ giây lát liền quyết định như sau: Nếu thư sinh anh tuấn đã giao hợp với mình ở Tây Thi cốc rồi mà đến Thái Hồ phó ước, thì mình thế nào cũng kết duyên với chàng ta. Nhược bằng chàng ta không tới, đến ngày dự đại hội Thiên Nam, mình sẽ trao thân gửi phận cho Linh Thông đạo trưởng.

Quyết định vậy xong, nàng liền kéo Độc Cô Sách sang một bên khẽ nói:

-Linh Thông đạo huynh, chúng ta cả hai đều có việc bận cả, nhưng chúng ta chỉ mới tiễn biệt thôi, đến mười lăm tháng ba sang năm, ngày đại hội Thiên Nam chúng ta sẽ gặp lại nhau ngay. Quý hồ hai ta hiểu nhau, thì đến lúc ấy tái ngộ, chúng ta sẽ không bao giờ rời nhau nữa.

Độc Cô Sách làm ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài một tiếng rồi quay người lại vái chào Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương và mỉm cười nói:

-Uất Trì tam ca, Đình ngũ tử, tiểu đệ có việc bận hãy tạm cáo biệt. Trước ngày rằm tháng ba sang năm, chúng ta sẽ yết kiến ở Ly Hồn cốc trong núi Dã Nhân vậy.

Nói xong chàng lại cố ý làm ra vẻ không nở dứt Thúy Thúy mà đi. Uất Trì Cảnh hình như nghĩ tới một việc gì vội nói:

-Linh Thông đạo trưởng hãy ở lại một lát.

Độc Cô Sách tưởng đối phương đã phát giác sự giả dối của mình nên chàng giật mình đến thốt một cái vội quay người hỏi:

-Uất Trì tam ca còn muốn dặn bảo gì tiểu đệ nữa?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Cửa ngõ vào Ly Hồn cốc canh gác rất nghiêm mật, nếu đạo trưởng đi một mình, muốn vào trong sơn cốc thế nào cũng có sự phiền phức và hiểu lầm, nên mỗi muốn trao cho đạo trưởng một vật để làm biểu hiệu thì lúc ấy những đệ tử canh gác ở đó mới không ngăn cản đạo trưởng.

Y vừa nói vừa móc trong túi lấy một cái lệnh bài bằng sắt nhỏ trên có khắc chín cái đầu ác quỷ đưa cho Độc Cô Sách.

Đỡ lấy cái lệnh bài ấy, Độc Cô Sách xem xét một hồi, rồi mỉm cười hỏi:

-Khi tiểu đệ tới Ly Hồn cốc, nếu có người ngăn cản, cứ chìa lệnh bài này ra là có thể thông qua được phải không?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Đưa cái thẻ bài này ra xong, đạo trưởng còn phải nói do ai giới thiệu, và nói qua cho chúng biết chuyện đạo trưởng đã gặp gỡ với ngũ muội ở đâu, cho chúng hay. Như vậy chúng mới để yên cho đạo trưởng đi vào trong sơn cốc.

Độc Cô Sách bỏ cái thẻ lệnh bài tên là Cửu Sát sắc lệnh vào túi, rồi gạt đầu nói tiếp:

-Cửa ngõ của Ly Hồn cốc phải nên nghiêm mật như thế mới được vì hiện giờ chúng ta đang muốn tranh hùng với các nhân vật võ lâm, nếu không ổn định nội bộ trước, như thế thì thế nào cũng có nhiều sự việc bất trắc xảy ra.

Nói xong, chàng lại vái chào mọi người một lạy, nhất là đối với Điền Thúy Thúy, chàng còn liếc nàng ta một cái rất tình tứ, rồi mới nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ đi luôn.

Phen này ngẫu nhiên Độc Cô Sách đã dò biết được một sự bí mật rất lớn. Đó là đệ nhị sát của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát tên là Chúc Thiếu Khoan, và cũng là người có võ công cao siêu nhất của bọn chúng muốn đối phó với Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Si, nên y đã khổ công tu luyện ba mươi năm để nghiên cứu Thiên Ma huyết quyết. Vì sơ xuất một chút mà y bị Tẩu hoả nhập ma bán thân bất toại, nhưng đến trước sau Nguyên Tiêu sang năm là y có thể lành mạnh được như thường.

Thiên Ma huyết quyết là một công lực lợi hại của võ học bàng môn, nên để cho Thiếu Khoan luyện thành công môn võ công ấy thì đến Thiên Nam đại hội sẽ không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị chết một cách thảm khốc dưới môn võ công đó. Bây giờ chàng lại được cả cái thẻ Cửu Sát lệnh lại lấy được cái quạt vàng của Tử Kỳ như vậy chàng có thể tự do ra vào Ly Hồn cốc nên chàng muốn nhân lúc Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương và Điền Thúy Thúy đi núi Câu Lưu ở Quảng Tây, Giang Tử Kỳ đã chết, trong Ly Hồn cốc chỉ còn lại tam sát thôi. Nếu mình đến được nơi đó mà phá huỷ hết sào huyệt của bọn ma đầu này, như vậy có phải là mình đã vãn hồi được tai kiếp cho thiên hạ võ lâm không? Dù nguyện vọng ấy không thành, nhưng nhân lúc Thiếu Khoan đang Tẩu hoả nhập ma không sao cử động được, mình ra tay diệt trừ y đi. Như vậy có phải là đã làm giảm bớt một kinh địch cho ân sư và sư thúc và cả Thiên Nam đại hội tương lai không?

Độc Cô Sách quyết định như vậy xong liền lái thuyền vào bờ và đi đến sào huyệt của bọn ác ma ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân tại tỉnh ngay.

Nhưng chàng chưa rời khỏi Thái Hồ thì lại gặp một chuyện khác.

Chàng vừa mới bơi thuyền đi được mấy chục trượng bèn lẳng lặng lái thuyền vào bờ. Phạm vi của Thái Hồ rất rộng, muốn ghé thuyền vào bờ phải tốn kém khá nhiều thì giờ, không ngờ chàng lại gặp phải một tiền oan nghiệp chướng khác.

Chàng đang bơi thuyền tiến thẳng vào trong bờ, thì bỗng thấy trong đám sương mù có một chiếc thuyền bơi ra, trên thuyền có người lớn tiếng ca hát. Chàng nghe tiếng ca ấy quen thuộc lắm, liền cau mày lại suy nghĩ chỉ trong giây lát chàng đã nghĩ ra được ngay người đó chính là Mộ Dung Bích, một thiếu nữ phong lưu đậm dăng, nữ cải nam trang, mà mình đã quen biết ở trong núi Điểm Thương và lúc ấy nàng cũng ca bài ca này.

Sau chàng vào Tây Thi cốc bị Tây Thi Thiệt đốt, không sao nén nổi lửa dục và sắp hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong sơn cốc sau được Thúy Thúy đến cứu, nhưng chàng vẫn tưởng người đó là Mộ Dung Bích, thực là oan cho nàng ta quá! Một mặt chàng cảm ơn nàng, nhưng một mặt chàng nghĩ lại nàng ta quá đậm dăng nên chàng lại chán ghét ngay. Vì thế mỗi lần nhớ đến Mộ Dung Bích, chàng không thể quên được những cử chỉ đậm dăng của nàng.

Chiếc thuyền càng tới gần, chàng nhận ra đúng người bơi thuyền đó chính là Mộ Dung Bích.

Vừa gặp đêm Nguyên tiêu nơi đây là Thái Hồ, Mộ Dung Bích lại đột nhiên xuất hiện ở chốn này, đúng như lời nói của Thúy Thúy đã hẹn ước với chàng, chàng không hiểu làm sao được?

Dưới sự kinh ngạc, Độc Cô Sách quên mình đã cải đạo trang. Đã gặp nhau không tiện làm ngơ, chàng đành phải chấp tay vái chào, nét mặt vẫn ngượng ngịu gọi:

-Mộ Dung huynh!

Chàng biết Mộ Dung Bích giả trai mà chàng vẫn gọi nàng ta là "Mộ Dung huynh" là vì nếu gọi nàng là Mộ Dung cô nương, chàng lại sợ dây dưa đến giấc mộng cũ hoang đường kia thì lại càng khó đối xử.

Tiếng kêu gọi Mộ Dung huynh đó đã làm cho Mộ Dung Bích giật mình đến thót một cái, đồng thời óc nàng nảy ra luôn hai nghi vấn.

Nghi vấn thứ nhất là người này ăn mặc đạo tràng tại sao lại chào mình bằng lối chào của người thường tục?

Nghi vấn thứ hai là nàng ở trên giang hồ rất ít giao du, vậy sao đối phương lại biết tên họ của mình?

Tuy nàng nghi ngờ như vậy, nhưng vẫn phải chấp tay đáp lễ và hỏi lại rằng:

-Xưa nay tại hạ không quen biết đạo trưởng bao giờ, sao đạo trưởng lại biết họ của tiểu đệ như vậy?

Vừa rồi Độc Cô Sách trông thấy Mộ Dung Bích liền gọi nàng là Mộ Dung huynh làm cho nàng giật mình đến thót một cái, bây giờ nàng ta gọi chàng là đạo trưởng

khiến chàng ngỡ ngàng vô cùng. Nhưng vì nghe câu xưng hô "đạo trưởng" đó, chàng mới nghĩ tới mình đã cải trang. Mình là đệ tử của Tam Thanh, tại sao dùng lễ nghi của tục gia mà chào nàng ta như vậy? Mà đã cải trang rồi, thì tại sao còn biết được tên họ của nàng mà lên tiếng gọi nàng ta như thế?

Hai điểm đó rất mâu thuẫn khiến chàng không sao giải thích được. Vì vậy chàng càng ngỡ ngàng ngượng thêm cứ trợn tròn xoe đôi mắt lên không nói được nửa lời.

Mộ Dung Bích ngừng bơi chèo lại để hai thuyền sát gần vào nhau, nàng trông thấy đối phương có vẻ ngỡ ngàng ngượng như vậy cũng phải bật cười hỏi tiếp:

-Đạo trưởng ngỡ ngàng như vậy có phải là đã nhận lầm người rồi chăng?

Nhờ có câu hỏi đó, Độc Cô Sách mới nghĩ ngay được một kế, liền niệm câu "Vô lượng thọ Phật" rồi vừa cười vừa đáp:

-Mặt mũi giống hệt, chỉ tiếng nói hơi khác thôi. Quả thực bản đạo đã nhận lầm người xin thí chủ lượng thứ cho.

Mộ Dung Bích thấy đối phương nói có người mặt mũi giống hệt mình nàng cảm thấy lý thú vội mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay đạo trưởng nhận lầm tại hạ với vị nào thế?

Độc Cô Sách thấy đối phương lại hỏi tới như thế trong lúc đột ngột chàng ta đành phải mượn tên của Ôn Băng cô nương mà mình không bao giờ quên được ra ứng đối:

-Bạn đạo nhận lầm thí chủ là Mộ Dung Băng, một người bạn thân của bản đạo.

Mộ Dung Bích nghe nói vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ là Mộ Dung Bích, bạn của đạo trưởng là Mộ Dung Băng mặt mũi lại giống nhau. Thảo nào hồi nãy đạo trưởng gọi tại hạ là Mộ Dung huynh khiến tại hạ ngạc nhiên vô cùng.

Nói tới đó nàng thấy mặt mũi của Độc Cô Sách rất có thiện cảm, nên lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Tiểu đệ thực là sơ xuất, thất lễ, nói chuyện với đạo trưởng bấy nhiêu lâu mà vẫn chưa thỉnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng là gì?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Bản đạo là Linh Thông.

Chàng vừa trả lời vừa hoài nghi vô cùng, vì khi ở núi Điểm Thương mới gặp gỡ Mộ Dung Bích, chàng thấy đôi mắt của nàng rất to và rất chính trực nên mới dám kết giao một cách đột ngột như thế. Lần này tái ngộ chàng thấy mặt mũi của nàng vẫn chính trực như trước nhưng thêm vẻ rầu rĩ và có hơi oán hận nữa. Người trên giang hồ chỉ cần xem đôi mắt của đối phương là có thể phân biệt được trung gian hay thiện ác liền.

Độc Cô Sách rất thắc mắc, là vì khi giao thiệp với nàng ở trong Tây Thi cốc, sao nàng lại có thái độ thâm đặng đến nỗi không khác gì gái thanh lâu vậy, mà bây giờ trong mắt của nàng ta lại thực đúng là một vị thánh nữ rất trong sạch.

Kỳ nữ thâm đặng với thánh nữ khác nhau rất xa, khi nào một người mà lại có hai tính cách như thế được?

Độc Cô Sách không tin điều đó, mà đã không tin thì chàng lại càng muốn dò xét cho ra manh mối. Chàng đã muốn điều tra ra manh mối thì không gì bằng là vẫn lấy tư cách một đạo phái đỉnh giao riêng với nàng ta, rồi dò xét như vậy mới tiện.

Đã quyết định rồi, Độc Cô Sách liền nói với Mộ Dung Bích:

-Nếu Mộ Dung huynh muốn đi chơi quanh hồ, thì tốt hơn hết đừng nên đi tới núi Mã Tích.

Mộ Dung Bích ngạc nhiên hỏi:

-Tiểu đệ đang muốn tới núi Mã Tích, sao đạo trưởng lại bảo là không nên là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ núi Mã Tích mới có sơn tinh hải quái gì xuất hiện chăng?

-Tuy không có sơn tinh hải quái gì cả, nhưng đó có mấy tên ma quỷ, dù Mộ Dung huynh có võ công rất cao siêu cũng không nên trêu ghẹo chúng thì hơn!

Mộ Dung Bích đảo lộn đôi ngươi một vòng rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Đạo trưởng nói bọn ma quỷ đó, có phải chỉ là những nhân vật tà ác của võ lâm không?

Độc Cô Sách gật đầu. Mộ Dung Bích lại hỏi tiếp:

-Bọn nhân vật tà ác ấy là những ai thế?

Độc Cô Sách giơ tay lên đếm đốt ngón tay một hồi rồi đáp:

-Bọn họ là Lục Y U Linh Điền Thúc Thúc, Thiết Chưởng Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương...

Mộ Dung Bích nghe tới đó xoa tay và đỡ lời:

-Điền Thúc Thúc thì tại hạ biết, y thị quả thực là thâm, hung và ác độc khó đối phó nhưng đạo trưởng vừa nói Thiết Chưởng Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh với Cửu Độc Từ phi Đình Ngọc Sương, hai cái tên đó thì hơi xa lạ một chút, tiểu đệ chưa hề nghe thấy ai nói tới cả?

-Ba mươi năm trước có chín nhân vật cực hung ác, oai danh đã trấn nhiếp giang hồ...

-Có phải bọn chín đại hung tà được người ta gọi là Hoàn Vũ Cửu Sát đấy không?

-Mộ Dung huynh đã biết Hoàn Vũ Cửu Sát, thế sao lại cho cái tên Uất Trì Cảnh với Đình Ngọc Sương là xa lạ như thế?

Mộ Dung Bích có vẻ ngượng ngịu hai má hơi đỏ mỉm cười đáp:

-Vì tiểu đệ chỉ biết tên chung của họ là Hoàn Vũ Cửu Sát thôi chứ tên riêng từng người một thì tiểu đệ không biết.

-Thiết Chưởng Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, Cửu Độc Từ Phi Đỉnh Ngọc Sương là lão tam và lão ngũ của bọn chúng.

Mộ Dung Bích nghe nói ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Nghe giang hồ đồn đại, ba mươi năm trước đây, Hoàn Vũ Cửu Sát chẳng bị Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ, mà người ta vẫn thường gọi là Thích đạo song tuyệt, diệt trừ ở trong Ly Hồn cốc trên núi Dã nhân rồi là gì?

Độc Cô Sách khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Không biết có phải là tai kiếp của thiên hạ chưa dứt, hay là số của bọn hung tà ấy chưa đến ngày tận, sau trận ở Ly Hồn cốc, không ngờ bọn chúng có sáu tên bị thương nặng, rồi lại khỏi, nên bây giờ chúng mới tái xuất giang hồ.

Mộ Dung Bích trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Những nhân vật võ lâm kỳ hiệp dự trận đấu ở Ly Hồn cốc năm xưa, tuy đa số đã qua đời rồi nhưng còn hai nhân vật then chốt là Thích Đạo song tuyệt vẫn hầy còn sống ở trên trần gian này, Đỉnh Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh sao lại dám xuất hiện ở Thái Hồ như thế? Chẳng lẽ sau khi thoát chết, phen này chúng lại có ý xuẩn động chăng?

-Không những chúng có ý xuẩn động tái xuất giang hồ, mà chúng còn muốn kiếm thêm ba người để bổ túc vào ba tên đã chết, và khôi phục lại danh hiệu Cửu Đại Hung Tà. Chúng đã định triệu tập đủ số người rồi sẽ mở một đại hội Thiên Nam ở ngay trong Ly Hồn cốc, một mặt để trả thù Thích Đạo Song tuyệt, một mặt thì hùng thị võ lâm, tự tôn làm bá chủ.

Nghe tới đây, Mộ Dung Bích mới vỡ lẽ, lại hỏi tiếp:

-Như vậy Uất Trì Cảnh với Đỉnh Ngọc Sương gặp gỡ Điền Thúy Thúy ở núi Mã Tích chắc chúng định lôi cuốn Lục Y U Linh gia nhập minh ước Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

Độc Cô Sách vì khi tới Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu, đã thấy Mộ Dung Bích ở trong sơn cốc ấy chạy ra, Độc Cô Sách mới nghi ngờ nàng có liên quan với Bạch Phát Quỷ Mẫu nên muốn nhân lúc này dò hỏi cho ra. Chàng liền đáp:

-Mộ Dung huynh đoán rất đúng. Nhưng Uất Trì Cảnh với Đỉnh Ngọc Sương không những đã mời được Điền Thúy Thúy nhập bọn mà Điền Thúy Thúy lại còn dẫn chúng đi Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để mời Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập minh ước với chúng nữa.

Mộ Dung Bích nghiêng răng mím môi, hậm hực đỡ lời:

-Điền Thúy Thúy chuyên môn đi khắp nơi sinh sự, thật khả ố đến cực điểm. Nhưng lần này bọn họ đi núi Câu Lưu chỉ mất công toi thôi.

Độc Cô Sách đã biết rõ chuyện nhưng vẫn giả bộ hỏi:

-Sao họ lại mất công toi? Chẳng lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu không thêm a dua và hợp tác với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát hay sao?

Mộ Dung Bích thở dài đáp:

-Xưa nay Tiêu Quỷ Mẫu vẫn tin tưởng lời nói của Thúy Thúy nên nếu bà ta bị y thị quyến rũ xúi giục, thì có lẽ bà ta sẽ gia nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng nên, nhưng bây giờ Tiêu Quỷ Mẫu đã rời khỏi núi Câu Lưu rồi, chúng muốn kiếm bà ta rất khó.

Độc Cô Sách cố ý ngạc nhiên hỏi:

-Mộ Dung huynh nói vậy, chẳng lẽ huynh quen biết Quỷ Mẫu chẳng?

Mộ Dung Bích rầu rĩ gật đầu thở dài đáp:

Tiểu đệ không những quen biết bà ta mà lại còn có liên quan rất mật thiết là khác. Tiểu đệ đã nhiều lần khuyên ngăn, mong bà ta đừng có tác ác như thế, mà chịu khó tu luyện chánh đạo để được sống lâu trăm tuổi hà tất phải dây dưa vào vòng danh lợi và ân oán của giang hồ làm chi?

-Chuông sáng trống hôm khó mà cảnh tỉnh nổi những kẻ đã mang tai nghiệp rất nặng, nên đệ dám chắc Bạch Phát Quỷ Mẫu không chịu nghe lời khuyên ngăn vàng ngọc của huynh mà quên danh lợi ân oán giang hồ đâu.

Mộ Dung Bích càng rầu rĩ thêm, gật đầu đáp:

-Hiện giờ tuy bà ta không chịu nghe lời khuyên cáo của đệ nhưng thế nào cũng có một ngày đệ phải khuyên bà ta giác ngộ mới thôi.

Độc Cô Sách nghe nói càng ngạc nhiên thêm. Chàng nhân thấy cô bé nữ cải nam trang đã khiến mình nghĩ đến chuyện trước là mặt đỏ tía tai và phải coi nàng như rắn rết, không ngờ lời nói, cử chỉ, khí khái và tâm địa của nàng lại cao cả, chính đại quang minh quả thực không sao tìm thấy nàng có một vẻ gì là dâm tà hết.

Chàng càng nghĩ càng hoài nghi thêm. Chàng còn nghi ngờ người đàn bà áo xanh rất dâm dăng đã cùng mình mây mưa ở trong Tây Thi cốc có lẽ không phải là cô bé ngồi ở trước mặt này cũng nên?

Mộ Dung Bích thấy chàng cúi đầu suy nghĩ lại hiểu lầm, vội hỏi:

-Linh Thông đạo trưởng đang nghĩ ngợi gì thế? Có phải đạo trưởng cho tôi không sao khuyên nổi Tiêu Quỷ Mẫu phải không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Bất cứ Mộ Dung huynh có toại nguyện hay không, nhưng huynh đã có lòng tốt như vậy cũng đủ hợp với lòng trời và thế nào huynh cũng sẽ gặp được nhiều may mắn nên bản đạo rất kính phục hành vi và cử chỉ này của huynh.

Nói tới đó, chàng ngắt lời liếc nhìn Mộ Dung Bích mấy cái rồi mới mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay Mộ Dung huynh đã du ngoạn hết thắng cảnh của Thái Hồ này chưa?

Mộ Dung Bích lắc đầu, gượng cười đáp:

-Tiểu đệ tới đây không phải định du ngoạn.

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh tới đây không phải để du ngoạn, chắc là tìm kiếm người phải không?

-Đạo trưởng đoán không sai, Mộ Dung Bích tới đây chính là kiếm người.

Câu kiếm người của nàng phù hợp với lá thư của Thúy Thúy đã để lại cho Độc Cô Sách, mời chàng đến Thái Hồ gặp gỡ. Vì vậy mà vừa rồi Độc Cô Sách đã hoài nghi người mây mưa với chàng không phải là nàng nhưng bây giờ lại khiến chàng phải chứng thực là nàng. Tuy vậy thấy đôi mắt của Mộ Dung Bích rất chín chắn, nên chàng vẫn còn nghi ngờ mà muốn hỏi cho ra nhẽ. Chàng lia mím cười hỏi tiếp:

-Người mà Mộ Dung huynh định tìm kiếm đó là người thân hay bạn?

Tuy Mộ Dung Bích nhận thấy Độc Cô Sách hỏi quá nhiều nhưng nàng đã có thiện cảm với chàng, cho nên nàng mới thở dài và mím cười đáp:

-Người này có thể nói là thân nhân của đệ, và cũng có thể nói là oan nghiệp được.

Đôi bên hiểu lầm nhau càng nói càng hiểu lầm thêm. Độc Cô Sách nghe thấy nàng trả lời như vậy, trong lòng không còn nghi ngờ gì nữa liền nghĩ bụng:

"Ta với nàng có thể nói là vợ chồng thực sự rồi, tất nhiên có thể nói là thân được. Nhưng sự liên hệ với nàng không được chính thường, lại xảy ra trong Tây Thi cốc, sau khi ngộ phải chất kỳ độc của Tây Thi Thiệt. Như thế tất nhiên phải coi là oan nghiệp. Nói tóm lại, chuyến đi Thái Hồ của nàng là để đến đây kiếm ta chứ không sai".

Tuy chàng đã tin chắc mười mươi như vậy rồi, nhưng vẫn hỏi tiếp:

-Xin hỏi Mộ Dung Huynh. Vị thân nhân mà kiếm oan nghiệp ấy là ai thế?

Nếu Mộ Dung Bích trực tiếp trả lời, nói rõ người mình định tìm kiếm, thì giữa hai người không còn hiểu lầm nhau nữa, nhưng nàng thấy Độc Cô Sách cứ hỏi như vậy hoài, có vẻ không vui, liền trợn ngược đôi lông mày liễu lên, lạnh lùng đáp:

-Linh Thông đạo trưởng, chúng ta mới gặp gỡ nhau lần đầu, đạo trưởng hỏi mãi như thế không sợ hỏi quá nhiều một chút hay sao?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng đành phải xin lỗi.

Mộ Dung Bích thấy đối phương gượng và hổ thẹn như vậy, lại mím cười nói tiếp:

-Xin đạo trưởng đừng có khiển trách, vì việc bí mật lớn nhất trong đời tiểu đệ, tạm thời không thể nói cho đạo trưởng biết được.

-Bần đạo đã lỡ lời, bần đạo là người có lỗi như vậy đâu còn dám trách Mộ Dung huynh được? Nếu Mộ Dung huynh có việc cần phải đi kiếm người, thì bần đạo xin cáo biệt trước.

Nói xong, Độc Cô Sách vái một vái, quay thuyền định đi, Mộ Dung Bích vội nói với theo:

-Có phải Linh Thông đạo trưởng tức giận tiểu đệ đấy không? Tại sao lại vội vàng cáo biệt như thế? Tuy chúng ta mới quen biết nhau, nhưng chúng ta vẫn có thể kết làm bạn thân được.

Độc Cô Sách muốn dò biết lai lịch và căn bản của Mộ Dung Bích nhưng vì bị nàng ta hất hủi chàng ngược quá mới phải bỏ đi đấy thôi. Bây giờ thấy nàng ta nói thế chàng liền quay mũi thuyền lại và đáp:

-Bần đạo thấy khí phách và phong độ của Mộ Dung huynh hơn người, trong lòng rất ngưỡng mộ, đã muốn được kết giao với huynh từ hồi nãy rồi, nhưng vì sợ lỡ mất việc kiếm người của huynh.

Mộ Dung Bích không đợi chàng nói dứt đã vội xua tay và đỡ lời:

-Đạo trưởng chưa biết đấy thôi. Tiểu đệ đã tìm khắp Thái Hồ không thấy tung tích người mà đệ định tìm kiếm, có lẽ lời đồn đại thất thiệt, nên y không tới nữa cũng nên?

Độc Cô Sách vẫn cho Mộ Dung Bích tới đây là tìm kiếm mình, nhưng chàng không muốn tự nhận mình là Độc Cô Sách, nên chàng lại mỉm cười hỏi:

-Mộ Dung huynh đã không kiếm thấy người đó, vậy bây giờ huynh định đi đâu thế?

-Tiếc thay, hiện giờ trên núi Mã Tích đang có Điền Thúy Thúy ở đó, bằng không đệ cũng muốn đi tới đó đấu thử với Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương một phen, may ra nhân lúc này có thể diệt trừ nổi hai tên hung thần ác sát ấy cũng chưa chừng.

Độc Cô Sách kinh ngạc hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh thật là người có lòng cao cả và nghĩa hiệp rất đáng kính phục, nhưng bần đạo không hiểu tại sao Mộ Dung huynh không sợ Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương, Hoàn Vũ Song Sát ấy, mà lại có vẻ sợ Điền Thúy Thúy như thế nghĩa là nghĩa lý gì?

Mộ Dung Bích vừa cười vừa đáp:

-Không phải tiểu đệ sợ Điền Thúy Thúy đâu. Chỉ vì tiểu đệ với y thị có chút liên quan nên mới không muốn gặp mặt y thị đấy thôi.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi tiếp:

-Nghe lời nói của sư huynh thì hình như huynh có vẻ ghét hận bọn Hoàn Vũ Cửu Sát thì phải?

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Lẽ dĩ nhiên rồi. Vì tiếng tăm của Hoàn Vũ Cửu Sát xưa nay vẫn hung độc, trong bọn chúng không có kẻ nào người hiền lành lương thiện. Hơn nữa, đệ khổ

tâm khuyển Tiêu Quỷ mẫu cải tà quy chính; nay Hoàn Vũ Cửu Sát lại định lôi cuốn bà ta xuống đất bùn. Như vậy đệ không tức giận sao được?

Độc Cô Sách nghe tới đó bỗng nghĩ được một kế, liếc nhìn Mộ Dung Bích và hỏi tiếp:

-Có thật Mộ Dung huynh muốn đấu với Hoàn Vũ Cửu Sát không?

-Sao đạo trưởng lại hỏi như thế? Chẳng lẽ đạo trưởng cho công lực của tại hạ hãy còn non nớt, không địch nổi bọn tuyệt thế hung tà ấy sao?

-Mộ Dung huynh chớ có hiểu lầm. Bần đạo đã sớm nhận thấy căn cốt của huynh tuyệt luân và lại có võ học thượng thừa, cho nên mới hỏi huynh như vậy là đệ có cách khiến huynh không gặp Điền Thúc Thúc mà vẫn đấu với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát được.

Mộ Dung Bích nghe nói cả mừng, vội hỏi lại:

-Đạo trưởng có cách gì thế, nói cho tại hạ nghe đi?

-Cách này giản dị lắm, chỉ cần Mộ Dung huynh có rảnh, đi với bần đạo một chuyến là sẽ toại nguyện ngay.

-Đạo trưởng định đi đâu?

-Bần đạo muốn đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân.

Nghe tới đó, Mộ Dung Bích liền vỗ nhé ngay, hỏi tiếp:

-Có phải đạo trưởng muốn nhân lúc Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đi vắng, liền đến Ly Hồn cốc để phá tan sào huyệt của chúng đấy không?

-Bần đạo nhận thấy đây là một dịp may hiếm có, chưa biết chừng chúng ta may mắn thành công cứu vãn được tai kiếp cho thiên hạ võ lâm cũng nên.

-Tiểu đệ rất vui lòng tiếp tay đạo trưởng để hoàn thành công việc vĩ đại này, như hiện giờ Ly Hồn cốc đã là sào huyệt của bọn ma đầu thì tất nhiên cũng trở nên nơi cấm địa. Tiểu đệ nghĩ chúng ta muốn lẳng lặng vào trong đó ẩn núp để tùy cơ hạ thủ như đạo trưởng đã định, chưa chắc chắn đã dễ dàng như đạo trưởng tưởng tượng đâu.

-Tưởng gì chứ vấn đề ấy huynh khỏi lo chúng ta có thể vào trong cốc mà không bị ngăn cản gì cả.

Nói xong chàng bèn kể cho Mộ Dung Bích hay mình đã giả bộ nhập bọn với Uất Trì Cảnh như thế nào, nhờ vậy ma đầu ấy đã tặng cho chàng một cái Cửu Sát Sắc lệnh để ra vào Ly Hồn cốc. Chàng vừa nói vừa móc túi lấy cái thẻ ấy ra cho nàng ta xem.

Mộ Dung Bích lẳng lặng nghe xong, rồi cau mày nói:

-Nếu đạo trưởng đi với đệ đến Ly Hồn cốc thế nào cũng bị lộ.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sơ hở ở chỗ nào.

-Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất giang hồ dụ người nhập bọn gia mình như vậy thế nào chúng cũng mưu toan rất cẩn mật. Đệ nhận thấy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương các người đã hẹn ước với đạo trưởng xong, không bao lâu trong Ly Hồn cốc đã hay tin liền.

-Mộ Dung huynh phán đoán như vậy rất có lý.

-Theo đạo trưởng nói, Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đã mời đạo trưởng nhập bọn với chúng, ngoài đạo trưởng ra còn có Điền Thúy Thúy và một thiếu nữ áo đen chưa biết tên họ kia nữa?

-Quả đúng như lời Mộ Dung huynh đã nói.

-Nay Ly Hồn cốc đã hay tin, có ba người mới tham gia kết minh, là một nam hai nữ, nay chúng ta lại hai nam tới đó, như vậy thì là một sơ hở lớn là gì?

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói như thế, im lặng một hồi rồi mới gạt đầu:

-Mộ Dung huynh nghĩ như vậy rất đúng, chi bằng để một mình bản đạo đột nhập núi Dã Nhân vậy.

Mộ Dung Bích lắc đầu và đỡ lời:

-Tiểu đệ nhàn rồi quá, rất vui lòng đi cùng đạo trưởng vào núi Dã Nhân, nơi nam hoang đầy những chướng khí ấy một phen.

Độc Cô Sách cau mày lại, Mộ Dung Bích thấy thế lại vội nói tiếp:

-Đạo trưởng khỏi cần phải lo âu, tiểu đệ đã có diệu kế có thể trà trộn vào Ly Hồn cốc được.

Độc Cô Sách cả mừng hỏi:

-Huynh có diệu kế gì?

-Mưu kế này giản dị lắm, chúng ta chỉ cần ăn mặc một trai một gái, như vậy có phải là được không?

-----oOo-----